50e jaar, N° 106.

Zaterdag, 5 SEPTEMBER 1903.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** »
Een » » **4** »

Een blad afzonderlijk **10** centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 5 SEPTEMBER 1903.

VAN ALLES WAT.

Op 16 September zal het een jaar geleden zijn dat te Spa Koningin Maria-Hendrika overleden is.

Een jaargetijde zal op dien datum in de collegiale kerk van St-Gudula gevelebreerd worden.

Zeer waarschijnlijk zal de koning aanwezig zijn, zooals hij elk jaar te Laeken het jaargetijde bijwoont, van zijne moeder, Koningin Louise-Marie.

Men denkt ook dat de Koning bij zijnen terugkeer van Gastein, zich weer te Ostende zal vestigen, van waar hij nu en dan, als naar gewoonte, voor korten tijd naar Brussel zal komen.

Tot hiertoe kent men twee redenen, die hem binnenkort in de stad zullen roepen : vooreerst de opening van het salon van schoone kunsten; dan de ontvangst der geleerden, die in België geroepen zijn door het hygiënisch congres.

Die geleerden zullen ook op het Stadhuis ontvangen worden.

* *

De « Wiener Algemeine Zeitung » het bijzonderste LIBERAAL blad van Oostenrijk, schildert onze Belgische liberalen volgender wijze af :

« De liberalen, zegt het Weensch orgaan, » die eertijds nog konden België bestieren » tot welzijn van het land, zijn thans *zeer* » *laag gedaald* ; zij zijn heel eenvoudig *de* » *werktuigen* geworden *der socialisten*. Tot » zelfs de gematigsten onder hen moeten met » de rooden meedoen. Zij zijn gedwongen » achter de roode vaan te gaan. Juist het- » zelfde gebeurde over honderd jaar met een » deel van den franschen adeldom, welke, om » beterswille, zich aansloten bij de commu- » nards tegen den adeldom.

» In 't begin waren dezen aan 't hoofd » dier beweging ; weldra gingen zij op den » zelfden rang als de gematigsten der om- » wentelaars ; later werden zij uit het re- » gelmatige strijdleger verbannen om voor- » taan als dienstknechten of hulpsoldaten te » dienen. Eindelijk vielen hunne hoofden op » 't schavot, dat het voornaamste bestuur- » middel geworden was van de groote » omwenteling.

» Den dag van heden behoort het be- » vel over het ant-klerikalismus niet meer » aan de liberalen, maar aan de socialisten. » *Belgenland zal catholiek of socialist* zijn.

» De liberalen hebben misschien maar eene » rol meer te spelen : *'t Is mede te helpen* » *aan de zegepraal van 't socialisme !* »

't Is van je vrienden, dat je 't moet hebben, zegt de Hollander.

* *

« Wij, socialisten, zijn allen 't akkoord, schreef cityoen Destrée den 23 Juli in « Le Peuple », om in twee bedrijven, de liberale partij uit te roeien.

« L'Etoile Belge », van 27^den Oogst beklaagt zich reeds bitter over de radikalen van Luik welke zich met de socialisten verbonden hebben om met de aanstaande gemeentekiezingen, strijd te voeren tegen de liberale doctrinairen.

Dit heet « L'Etoile » verraad plegen en tot den vijand overloopen.

« L'express », antwoordt als verdediging op het verwijt van « L'Etoile » dat de doctrinairen van Luik vermomde klerikalen zijn.

Als men zijnen hond wil verwurgen, vindt men uit dat hij razend is.

Wij hebben hoegenaamd de doctrinairen, noch deze van Luik, noch deze van elders te verdedigen, doch, zij zijn het niet die van het echt liberaal programma zooveer zijn afgedwaald maar wel de radikalen welke doorgaans meer en meer langs den socialistischen kant overhellen.

* *

Waarom worden de liberalen van den ouden stempel, door de radikalen, vermomde klerikalen geroemd ?

Omdat de toonvoerders, de schrijvers, in het liberale kamp, van al de liberalen, vrijdenkers willen maken.

Zij die nog naar de kerk gaan, worden als klerikaal uitgescholden.

Zij die nog hunne kinderen laten doopen en hunne eerste Communie laten doen, worden verloochend als klerikalen.

Zij die op hun sterfbed nog den priester roepen, zijn slechte liberalen.

Zij die nog de echte vrijheid durven voorstaan ook voor andersdenkenden, zijn klerikalen.

Zij die niet voor alles de priesters vervolgen, die de wereldlijke gasthuizen, de goddelooze scholen niet voorstaan, zijn vermomde klerikalen.

Zoo verstaan het de radikale toonvoerders.

En zoo worden de gematigde liberalen verloochend en over boord geworpen, terwijl de radikalen meer en meer naar de socialisten overloopen en met dezen versmelten.

Eene partij die hare grondbeginselen verloochent, pleegt zelfmoord.

« L'Etoile » kan het verraad heeten, wij heeten het de uitroeing der liberale partij in twee bedrijven, zooals citoyen Destrée het spottend voorspelde in « Le Peuple » van 23 Juli.

* *

« Vele lieden beelden zich in dat het voldoende is zich socialist te heeten om socialist te zijn, schreef citoyen Smeets.

» Het volk laat zich, helaas, al te dikwijls bedriegen door valsche broeders die, niet wetende van wat hout pijlen maken, zich wanhopig in het politiek werpen.

» Een groot getal onzer politiekers zijn misbaksels. Voor hen is de politiek alles. Als zij tot iemand spreken heeten zij hem « mijn politieke vriend » en op elken oogenblik verklaren zij zich gereed om het even welk politiek punt te bespreken.

» Maar klappen zijn geen oorden. Ik zou personen kunnen noemen die in hunne schriften een razend socialism tentoonstellen en buiten hun werkkabinet meer hoogmoed en harteloosheid aan den dag leggen dan de eerste de beste kapitalist. »

Wie het schoentje past trekke het aan.

Over lange tongen.

In onzen huidigen tijd meer dan ooit wordt schrikkelijk veel gepraat en gebabbeld.

De tong der menschen hangt zoo los in hunnen mond, gelijk de klepel van een klokje dat vrij hangt in den grilligen wind en door dezes geweld maar gedurig heen en weer wordt geslingerd.

De praatziekte is eene allergevaarlijkste drift geworden, zoowel bij de mannen als bij de vrouwen, welke laatste door het sterke geslacht, ten onrechte, voor de eenige lange tongen worden uitgemaakt.

Niettegenstaande men zijnen tijd tot veel nuttigen en edeler werk zou kunnen gebruiken en ook zijne tong, bezigt men beiden om geducht in het garen te zitten van den evenmensch.

Men vergeet en verwaarloost zeer zorgvuldig eerst en vooral naar zijn eigen zelven te kijken, om het oog verwaand en vermetel te slaan op de levenswijze van den naaste en zijn gansche doen en laten te bebabbelen, over den hekel te halen, te « kleineeren » en belachelijk te maken.

Allerhande opgeblazen grootsprekers worden er gevonden, benevens ratelend, als wekkers alloopende Evasdoochters die, och ! zooveel, op de rekening van Jan of Pier, van Trien of Sisko weten te vertellen en die geen gewichtiger bezigheid hebben, dan hunne faam te schenden, hun werk af te breken, hunne levenswijze te belasteren of hun loffelijk betrachten en werken belachelijk te maken.

Het is alsof een looze kwelduivel — als ontfeilbaar middel om den verwaanden mensch in zijn verderf te storten — op de tong van elk een grijnzend helsch vergif heeft gelegd, waarna die onzalige en noodlottige kwade geest, liplekkend en grijnzend van akelige voldoening, met den staart tusschen de knokkelzachtige pooten, in een schuilhoekje wegslibbert, om schalk na te zien hoe die dwaze menschenkinderen zijn werk verrichten.

En de menschen babbelen van elkander toch zoo lustig en driftig ; zij schrijven malkander de slechtste handelingen toe, de meest brakbare en boosaardigste voornemens ; zij belasteren schaamteloos het goede, breken het schoone en nuttige roekeloos af, vergallen door het kwaadspreken het bestaan van zoveelen, beletten door hun verderfelijken gesnater in woord en geschrift menig goed en grootsch werk, maken veel wat heilzaam zou zijn onmogelijk, en dit alles zonder te bedenken dat, vooraleer in het oog van den naaste eenen splinter te zien, men eerst zou behooren uit zijn eigen oog den balk te rukken, die zoo heftloos verblindt.

Alzoo is het gekomen dat de dwaze mensch zijn eigen vijand is geworden en dat de edele broederliefde, de zoo koesterende en heelende vriendschap gekrakt zijn als brooze riet en in het slijk worden vertreden.

Alle goede inzichten worden miskend en de edelmoedigheid is met wantrouwen aanzien en voor list uitgekreten. Spot en laster zweven als giftbrakende afgrondmonsters met grijnzen! gapenden muil over de aarde en verbroederen, sarrend van walgelijke wellust, met wraak en vernielen, met dood en verderf !...

Maar gelukkig is hij, die vastbraden en moedig den duivelschen drift tot lasteren en bespotten weet te bedwingen en die toegevend en verdraagzaam voor zijnen medenmensch, des te strenger voor zijn zelven is en zijne eigene gebreken.

En hielde eenieder zich bezig met het onkruid van zijn eigen hof, dan zou men weldra geene gelegenheid en geene tijd meer over hebben om zich met het tuintje van zijnen evenmensch te bemoeien.

Vooraleer u met de zaken van uwen naaste vermetel en dwazelijk te bekommeren, wil, o mensch ! eens in den spiegel van uwe eigene ziel schouwen !

Dan zult gij mio babbelen en beter zwijgen kunnen.

PAX.

De Bank van Frankrijk en hare brieftjes.

De redacteur van een der Fransche bladen heeft onlangs bij de Fransche Bank eens een onderzoek ingesteld, onder welke omstandigheden de Bank beschadigde en onherkenbaar gemaakte bankbriefjes terug geeft. Hij vernam toen, dat voor verloren gegane bankbriefjes steeds nieuwe worden teruggegeven, wanneer men ook maar een klein gedeelte daarvan als bewijs kan toonen. Zulke uitbetalingen vinden herhaaldelijk plaats.

Er zijn eenowel personen, die bovendien uit kleine stukken van bankbriefjes, met opzet verscheurde of op welke andere wijze dan ook verongelukte bankbriefjes weten te herstellen en die aan de Bank ter betaling aanbieden. De Bank heeft evenwel speciale beambten, die het bedrog onmiddelijk weten te ontdekken. Men ziet doorgaans van de vervolging van dergelijke eigenaardige vervalschers af, doch weet ze wel een zoodanige straf toe te dienen, dat hun de lust vergaat weer een dergelijke vervalschung te beproeven.

De geschiedenis der Bank wijst typische staaltjes aan van gevallen, waarin geheel of onherkenbaar vernielde bankbriefjes werden teruggegeven. Een der rijzenaardigste was wel het volgende, dat al van 1875 dagteekent. Een gierige en wantrouwende boer had zonder weten van zijne vrouw twee bankbriefjes, een van 20 en een van 50 fr., in een geweerloop gestopt en deze met een prop afgesloten. Op een goeden dag komt een buurman zijne vrouw het geweer ter leen vragen, omdat hij eene kat wilde doodschieten. De vrouw overhandigde hem het geweer en de man schoot de kat dood, waarbij intusschen ook de bankbriefjes werden vernield en verbrand. Toen de boer thuis kwam en hoorde dat het geweer was gebruikt, snelde hij naar het erf van den buurman, verzamelde zorgvuldig een paar snippers en wat asch van de verkoolde bankbriefjes en ging daarmee naar de Bank. De ambtenaren, met het scheikundig onderzoek belast, wisten uit deze overblijfselen werkelijk aan te toonen, dat ze van bankbriefjes afkomstig waren en de boer kreeg zijn verlies onmiddelijk vergoed.

Nog een zeldzaam geval ! Achtien duizend frank lagen — onvoorzichtig genoeg ! — op een tafeltje voor het openstaande venster eener villa. Een bok, die op het grasveld voor het huis graasde, zag ze liggen, stak zijn kop door het raam en at de blauwe papierkens op, die hij misschien voor klaver aanzag. (Zooals met weet, kunnen bokken en geiten soms met smaak een stuk papier opeten). Toen zette hij zijn ontbijt op het gras voort met 18,000 fr. in de maag. Ongelukkig voor hem was het misdrijf gezien en kostte hem dit het leven. De bok werd geslacht en de maag met den geheelen inhoud naar het laboratorium der Bank gebracht. Daar werd het noodige scheikundige onderzoek ingesteld, dat werkelijk aantoonde dat de bankbriefjes door den bok waren opgegeten. Ook hier werd het bedrag terugbetaald.

Eenvoudig is de zaak, wanneer het ai bewaard blijft. Dan volgt de inwisseling tegen een nieuw briefje onmiddelijk. Sommige rijkaards hebben daarom wel eens de aardigheid een briefje van 1000 fr. te gebruiken om hun sigaar aan te steken. Zij houden intusschen de nummers tusschen de vingers om den volgenden dag het overschot aan het bestuur der Bank te vertoonen, die onmiddelijk uitbetaalt. De « schandelijke verkwisting » kost hun zoodoende geen centiem, daarvoor zorgen de Bank van Frankrijk en hare scheikundigen.

In het laatste nummer

van het toegersch geuzenbladje, staat de volgende domminheid te lezen :

« Zeer juiste opmerking van eenen geneesheer : » De Kerk verbiedt het verbranden der dooden, » en nogtans aan zij de verbranding der levenden » aan, in den tijd der autodafés. »

En het geuzenbladje, als een slimmerik gelijk het is, voegt er bij : « En ze zou ze heden nog aannemen, indien zij het kon ! »

Wij vragen ons af welke gedachte het geuzenbladje zich van zijne lezers maakt, om hun zulke ezelsrijen durven op te dissen.

Want ze zijn versleten, ja dood versleten, de liberale vertelselkens van dien aard.

Wij vragen er geen ander bewijs van, dan de volgende lijnen, onlangs geschreven door een ultra-liberaal brusselsch blad :

« Om « goed liberaal » te zijn, moest men vroeger geloven aan :

» De historie der pausin Joanna ;

» Het beruchte : « vermoordt hen allen, God zal de zijnen herkennen » ;

» De exploitatie door de Kerk van 't vergaan der wereld in 't jaar 1000 ;

» Karel IX door een venster van zijn paleis schietend op zijne onderdanen in den St- Bartholmeusnacht ;

» Het vonnis der Inkwisitie, dat al de inwoners van de Nederlanden veroordeelde tot den brandstapel, op enkele aangeduide personen na ;

» En honderd fabelen meer. »

Wat het tongersch geuzenbladje er ook over moge denken, die oude deuntjes zijn zoo versleten dat geen enkel verstandig man er nog geloof aan hecht.

De *Petit Bleu* zelf waarschuwt zijne lezers tegen al die vertelsens en erkent dat ze honderd maal weergelegd geweest zijn, zoowel door de katholieke geleerden als door de niet katholieke geschiedschrijvers.

En de *Petit Bleu* drukt de hoop uit dat voortaan de liberalen zich niet meer zullen bezighouden met die historiekes, aan dewelke niemand meer geloof kan hechten, sedert de meesterlijke wederlegging welke Döllinger, reeds verscheidene jaren geleden, in het licht gaf.

Zeggen dat het die vertelselkens zijn die gedurende eene halve eeuw de grondvest der liberale polemiek geweest zijn : zeggen dat die ezelarijen door de drukpers en de gravuren verspreid en op de schouwburgen vertoond werden !

Want het liberalismus had daar eene rijke mijn gevonden, die opperbest kon dienen om de stomheid zijner volgelingen te exploiteeren.

De zoogezegde groote partij van het licht was eenvoudig de partij der leugen, der historievervalsching, de partij die Voltaire's spreuk in waarheid bracht ! « Liegt en bedriegt, smaadt en » schelt ! en beleedigt, lastert voortdurend, er zal » toch altijd wat van overblijven ».

En heden roept de *Petit Bleu* tot zijne partijgenooten ! « Scheidt uit met dat spel ; want het » wordt gevaarlijk ».

Wat nu 't tongersch geuzenbladje aangaat, dat bekommert zich, noch met de echtheid der vertelselkens welke het voortuitzet, noch met de waarschuwingen van de *Petit Bleu*.

Het gaat voort met zijne lezers die oude en versleten zagen op te dissen, in dewelke, over een veertigtal jaren, de ouden doctrinairen hun genoegen vonden en het denkt alzoo de Kerk in de oogen van enkelen hatelijk te maken en eenige nieuwe discipelen voor zijne partij aan te werven.

Wij meenen dat het tongersch geuzenbladje leelijk den bal misslaat. De vertelselkens welke het zijne lezers opdischt zullen enkel voor gevolg hebben eens te meer de grenzeloze kwade trouw der tongersche geuzerij te doen uitschijnen. En het zijn geene beweegredenen van dien aard die onze christene medebuurgers zullen aansporen eene liberale meerderheid naar het stadhuis te zenden.

Wel integendeel, en het geuzenbladje zal genoodzaakt zijn iets anders uit te vinden.

Maar wat ? Dat is de kwestie.

M. Desmaisières,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal op **Donderdag 17 september,** dag der loor, in het lokaal van de Land- en Tuinbouwmaatschappijen, in het Koffiehuis *Allée Verte*, Kielenstraat te Tongeren, van tien ure tot een, de persoonen ontvangen die hem verlangen te spreken.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

Paardenmarkt te Tongeren *DONDERDAG 17 SEPTEMBER.*

Op de markt van TONGEREN van donderdag waren te koop gesteld : 343 koeien en kalveren, 209 vette varkens, en 1678 magere varkens.

APOTHEEK. — ZONDAGRUST.
Zondag zal de apotheek van

M. Vanderyst

alleen openblijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

Bij den *POSTRIJDER* van heden behoort een **BIJVOEGSEL.**

Onze Limburgsche Stoomtramwegen hebben gedurende de maand JUNI 1903, opgebracht :

Lijn *Tongeren-Fexhe-le-Haut-Clocher* ; voor reizigers fr. 1.808.25; voor goederen fr. 591.65 te zamen fr. 2.199.86 ; lengte 18,64 kilometers opbrengst per dag-kilometer 4,57 ; in Juni 1902, 5,19.

Lijn *Burg-Leopold-Brée-Maeseyck* ; voor reizigers fr. 7.842.55, voor goederen fr. 5.850,80 te zamen fr. 13.653,15 ; lengte 41 kilometers, opbrengst per dag-kilomet. 9.79, in Juni 1902, 9,58.

Lijn *Glons-Maestricht* ; voor reizigers f. 4.702.06, voor goederen fr. 1,269,71, te zamen fr. 5,971,77; lengte 20,97 kilometers, opbrengst per dag-kilom. 8,66 ; in Juni 1902, 7,65.

Lijn *Sint-Truiden-Oreye* ; voor reizigers fr. 4.705.85 ; voor goederen fr. 2.573.56, te zamen fr. 7.077.21 ; lengte 17,95 kilom. opbrengst per dag-kilom. 10,74 ; in Juni 1902, 12,54.

Lijn *Tongeren-Lanaeken* ; voor reizigers fr. 4.859.94 ; voor goederen fr. 1.599.42, te zamen fr. 6.259.36 ; lengte 22,66 kilom. opbrengst per dag-kilom. 9,24 ; in Juni 1902, 8,87.

Lijn *Hasselt-Oreye* ; voor reizigers fr. 4,892,65 ; voor goederen fr. 2.366,07, te zamen 7,258,72 ; lengte 30,17 kilom. opbrengst per dag-kilom. 6,29 ; in Juni 1902, 6,26.

Lijn *Maeseyck-Lanaeken-Maestricht* ; voor reiz. fr. 6 665.22 ; voor goeder. fr. 1,355.06, te zamen fr. 8.018,28 ; lengte 51,44 kilom. opbrengt per dag-kilom. 8.16 ; in Juni 1902, 7.21.

Lijn *Hasselt-Herck-de-Stad* ; voor reizigers fr. 2.129.70 ; voor goederen fr. 683,08, te zamen fr 2.812.78 ; lengte 13,50 kilom. opbrengst per dag-kilom. 6.04 ; in Juni 1902, 5.90.

Lijn *Hasselt-Burg-Leopold* ; voor reizigers fr. 5.201.60 ; voor goederen fr. 1.122.81, te zamen fr. 6 324.41 ; lengte 29,38 kilom. opbrengst per dag-kilom. 7.04 ; in Juni 1902, 7,04.

Lijn *Maeseyck-Kessenich* ; voor reizigers fr. 681.13 ; voor goederen fr. 315,11, te zamen fr. 986.26 ; lengte 7,50 kilom. opbrengst per dag-kilom 3.35 ; in Juni 1902, 3.95.

Zammelen. — De groote bedevaart naar Zammelen, bij Tongeren, zal plaats hebben op

ZONDAG 13 SEPTEMBER

en volgende dagen, ter eere van den *H. Amandus*, voor de genezing van jicht, lamheid, oogziekte en andere kwalen. De H. Amandus wordt daar ook vereerd om de geneeing te bekomen van de stuipen der kinderen, en van alle soorten van ziekten die onder het vee kunnen heerschen.

Talrijke en wonderbare genezingen hebben aldaar plaats gehad ; de Kerk is alle dagen open tot middag. De naastgelegene statie is die van Jesseren, die maar twintig minuten van de Kerk van Zammelen verwijderd is.

Wintershoven. — Plechtigheid van het feest van *St-LAMBERTUS* op ZONDAG 20 SEPTEMBER.

De eerste Mis om half zeven. — De Hoogmis om 10 uren.

Na de hoogmis zal de plechtige processie, opgeluisterd door de fanfaren van Vliermael, met het Allerheiligste en de groote Reliquieën uittrekken naar de vermaarde bron van St-Lambertus, alwaar de zegen wordt gegeven.

De geloovigen der nabarige parochiën zijn vanwege Mgr den Bisschop verzocht aan die processie deel te nemen, om door de voorspraak der Heiligen van Wintershoven Gods zegen af te smeeken over hunne eigene noodwendigheden en die van ons vaderland.

Zoo het weder niet ongunstig is, zal de processie prachtig zijn.

Den 17 September, feest van St-Lambertus, plechtige Hoogmis om 9 uren.

Op de andere dagen der Octaaf, de H. Mis om half zeven.

Volle aflaat, toevoegelijk aan de zielen des Vagevuurs, te verdienen onder de gewone voorwaarden op een der dagen van de Oktaaf. (Paus Leo XIII, 25 Juni 1897.)

Na de binnenkomst der processie alsook na de goddelijke diensten gedurende de Oktaaf, worden de Reliquieën des H. Lambertus ter vereering aangeboden.

WERK DER BROODEN VAN DEN H^ ANTONIUS. — *Ontvangene giften* : Tot dankzegging voor eene bekomene genezing 0,20 c^s. — Aan den H. Antonius 2 fr.

Union horticole van Tongeren. — De Tentoonstelling der voortbreugsels van tuinbouw, bloemen- en boomteelt, ingericht door de *Union horticole* onzer stad, op zondag en maandag 13 en 14 September aanstaande, beloft zeer belangrijk te zijn. Talrijk zijn reeds de inschrijvingen voor al de wedstrijden.

De liefhebbers kunnen zich het programma aanschaffen bij den secretaris der maatschappij, M. Arm. NAVEN, advocaat te Tongeren, waar zij zich insgelijks kunnen laten inschrijven.

De 2^e jaarlijksche stierenkeuring zal te Tongeren plaats hebben op dinsdag 8 September 1903, om 8 1/2 ure 's morgens en te Emael op woensdag 9 September 1903, om 10 ure 's morgens.

(Medegedeeld.)

Neerpelt. — KIND OVERREDEN. — Dinsdag is hier een smartelijk ongeluk voorgevallen. Het 3jarig zoontje van J. V., spelende dichtbij den ijzerenweg, was in een oogenblik dat het des moeders oog ontloopen was, te ver de baan opgegaan, en die l daar komt de koopwaarentrein van rond half zeven aangestoomd en 't kleintje wordt door dezen verrast, en hem worden de beide voeten afgereden. De trein stopte wel toen het te laat was.

Men heeft het kindje ter statie gevoerd, alwaar twee dokters hunne hulp boden. Het arme wicht heeft in den nacht opgehouden te leven.

DE MOORD
in den Tunnel.

27ste VERVOLG.

— Hier is geneeskundige hulp overbodig, zij moet reeds eenige uren dood zijn. Uit hare gelaatskleur zou ik opmaken, dat zij aan een hartkwaal leed en dat zij, toen zij bewusteloos op den grond lag, door den damp der chloroforme vergiftigd is. Die jonge dame daar moet onmiddelijk naar bed gebracht worden. Wat hebt ge tot nu toe voor haar gedaan ?

Mabel beantwoordde die vraag.

— Ik heb de touwen, waarmee zij aan den stoel vastgebonden was, doorgesneden en gaf haar toen wat cognac met water te drinken. Zij wilde niets eten. Heb ik goed gedaan ?

— Zeer goed, zij moet volkomen rust hebben en ik zal zoodra ik thuis ben een kalmeerende drank voor haar klaar maken en laten brengen. Is er een bed voor haar gereed ?

Mabel antwoordde ontkennend, maar voegde er bij, dat zij zeer spoedig daarvoor zorgen zou en, na een kort beraad met de oude huishoudster, zocht zij het vriendelijkste, zonnigste vertrek van het kasteel uit en bracht dat als ziekenkamer voor Vera in orde.

De doktor, die Harcourt heette, hielp haar hierbij zoo ijverig mogelijk en zond terstond den koetsier naar het naaste dorp om eene verpleegster, want hij kon het Mabel niet verbeten, dat Vera ernstig ziek was en haar toestand langdurige, zware verpleging vereischte, wilde zij ooit weer beter worden. De tranen kwamen Mabel in de oogen bij de laatste woorden van den geneesheer en met angstige stem en gevouwen handen vroeg zij aarzelend :

— Ge bedoelt toch niet, dat zij nooit meer gezond worden zal ?

— Dat kan ik nog niet zeggen, maar ik voel het noodig, u voor te bereiden op de mogelijkheid, dat het niet goed afloopen zal. Maar laat ons hopen, dat dit niet het geval zal zijn, want, voegde hij er met een blik van onverholen bewondering bij, er ben overtuigd, dat als liefde en goede verpleging redding kunnen brengen, het haar daaraan niet ontbreken zal.

En zijne goede meeniog omtrent het vriendelijke meisje werd bevestigd, want Mabel verpleegde hare zieke vriendin met eene toewijding, die haar voor al het andere om haar heen ongevoelig maakte. Beurtelings waakte zij 's nachts met de verpleegster, en overdag verliet zij Vera's ziekbed niet meer dan hoogst noodig was, om zelf een luchtje te scheppen en hare gezondheid te behouden, en liet de zorg voor den zieke slechts noode voor enkele oogenblikken aan anderen over.

Eene week van angstige spanning verliep, zonder dat er eenige verandering in Vera's toestand kwam. De ijlende koorts hield aan, en de jonge doktor vroeg mijnheer Buttler verlof een collega in consult te roepen. Die collega, een oud man, met eenigzins barsch uiterlijk, maar die algemeen als zeer knap bekend stond, kwam den volgenden dag, en het consult had plaats.

De alloop was weinig bevredigend, langen tijd beschouwde hij de zieke, nadat het gewone onderzoek was afgeloopen, schudde het hoofd en verliet toen met ernstig gelaat in gezelschap van Mabel de ziekenkamer.

— Wie is toch die Mauritz, naar wien de zieke telkens vraagt ? begon hij plotseling.

Mabel aarzelde een oogenblik, voor zij kon antwoorden.

— Ik geloof, dat hij haar verloofde is. Hij heet Mauritz St. John en is een neef van lord Evremont.

— Wat ! de broeder van dien armen jongen, die in den trein vermoord werd ? riep de doktor verbaasd uit. Als ik u goed verstaan heb, heet de jonge dame Graham ?

— Ja.

— Is zij familie van dien ouden schavuit, die bekend heeft de moordenaar van Frans St. John te zijn ?

— Zij is zijne dochter.

— Groote hemel, mompelde de doktor ontsteld door dit opzienbarend nieuws. Wat eene vreeselijke omstandigheid. Ik wilde u juist in overweging geven om Mauritz St. John naar hier te doen komen, het is mogelijk, dat de zieke hem herkent, en dat dit een ommekeer in haren toestand teweeg zou brengen. Maar onder deze omstandigheden is het bijna niet mogelijk, hem te verzoeken naar hier te komen. Ik zou het u ten minste niet aanraden.

Maar Mabel herinnerde zich haar gesprek met St. John ; de groote belangstelling, die hij voor Vera aan den dag legde, had haar de overtuiging gegeven, dat, niettegenstaande alles wat er gebeurd was en de onmogelijkheid om haar ooit zijne vrouw te kunnen noemen, hij haar nog altijd liefhad, en min of meer opgewonden wendde zij zich nu tot den ouden doktor met de woorden :

— Geloolt gij, dat de tegenwoordigheid van M. St. John bepaald een gunstigen invloed op de zieke zou uitoefenen ?

— Ja, dat is wel mogelijk... ofschoon... ik kan er niet voor instaan. Op dit oogenblik is haar toestand hoogst zorgelijk en binnen vier-en-twintig uren moet de crisis, en daarmee eene gunstige wending in hare ziekte komen, wil er kans op redding zijn.

Mabel's besluit was genomen. Tien minuten later was er een bode met een telegram naar het dorp gezonden, waarin Mauritz dringend verzocht werd oogenblikkelijk over te komen.

XXIX.

De laatste stralen der ondergaande zon verspreidden hun vriendelijken schijn in de kleine ziekenkamer, waar Vera nog altijd in ijlende koorts tegen leven of dood streed.

Door het wijd geopende venster stroomden de welriekende geuren van duizende bloeiende bloemen naar binnen. Het arme meisje was vreeselijk veranderd. De rozenwangen waren ingevallen en gloeiden van de koorts, die in hare aderen woedde ; de lippen waren droog en ruw en het schoone haar was kort gesneden en slechts enkele krullende lokjes lagen vochtig rond het schoone hoofd. Zij lag met de handen boven het deksel, het waren smalle, doorzichtige handjes, waarvan de blauwe aderen duidelijk door de blanke huid schenen. Nog altijd staarden de oogen doelloos rond en nam zij niet de minste nots van wat er om haar voorviel, doof voor Mabel's vriendelijke toespraak, fluisterden de lippen onafgebroken dezelfde onsamenhangende woorden ; zij sprak over de Grange, over gezichten aan het venster, over angst en vrees, en nu en dan riep zij op hartroerenden toon om Mauritz, hij moest bij komen en haar helpen.

Aan de andere zijde van het bed, maar zoo dat de zieke hem niet zien kon, zat doktor Harcourt en hield de oogen onafgewend op de lijderes gevestigd.

Hij wist het, slechts een wonder kon hier redding brengen, maar hij zag geene kans een wonder te doen geschieden. Plotseling klonk het geluid der bel, die zeer voorzichtig overgehaald werd door het huis. De zieke hoorde het en richtte zich half op. Dat is de doodsklok, fluisterde zij, nauwelijks hoorbaar.

Mabel gaf den doktor een teeken om naar beneden te gaan, zij kon er niet toe besluiten, Vera in dit beslissend oogenblik te verlaten ; de geneesheer gal aan den wenk gehoor en kwam weldra terug in gezelschap van St. John, die er bijna even bleek en ziek uitzag als het zieke meisje zelf.

Voorzichtig naderde hij de ziekensponde en deed toen verschrikt een stap achteruit. Was dat hetzelfde bloeiende schepseltje, dat hij zoo kort geleden vaarwel had gezegd ?

In het diepst van zijn ziel ontroerd door de verandering, die bij haar plaats had gegrepen, vergat hij alles wat er sedert hun kennismaking gebeurd was ; een gevoel van grenzeloos meelijden maakte zich van hem meester en inniger dan ooit was hij er van bewust, dat hij haar alleen liefhad en geene andere vrouw haar ooit uit zijn hart zou kunnen dringen ; zonder op 't bijzijn der anderen acht te slaan zonk hij naast het bed op de knieën, greep de witte, vermagerde handen in de zijne en besproeide ze met heete tranen van smart en meelijden.

Doodmoede had Vera zijn juist even te voren de oogen gesloten, maar sloeg ze bij zijne plotselinge aanraking weer op. Het was of een electrische schok haar geheel lichaam deed sidderen ; de doktor, wien geen enkele beweging, geen enkel verschijnsel ontging, boog zich opletend ingespanneu voorover ; alles hing af van haar doen en laten in de volgende oogenblikken.

Hij gaf St. John een teeken om zich niet te bewegen en in doodsangst bleef de jongeling gekneld aan de bedsponde liggen ; diepe stilte heerschte in het vertrek, slechts nu en dan afgebroken, wanneer de luide kreet van een vogel door het venster naar binnen droeg ; in ademlooze spanning stonden de omstanders om de legerstede geschaard.

Langzaam bewogen zich de zware blauwe dooraderde oogleden, de oogen zagen St. John aan, maar hunne uitdrukking veranderde niet, tot bittere teleurstelling van den geneesheer, die er vast opgerekend had dat het zien van den geliefde haar tot het bewusztzijn zou terugroepen ; den man haar tot het bewusztzijn zou terugroepen ; nu scheen ook dat laatste middel vergeefsch te zijn.

— Spreek tot haar, fluisterde hij.

Mauritz bevochtigde zijne lippen, bijna even droog als die van het meisje en het koste hem oogenloollijke inspanning de woorden :

— Vera, mijn lieveling, mijn eenig schat, uit te brengen.

De toon dier stem verscheurde eindelijk den nevel, die zoo lang haar bewusztzijn omzweefd had en joeg den engel des doods die met uitgespreide vlerken op zijn prooi wachtte, op de vlucht. Vera richtte zich op en sloeg beide armen om den hals van den bemioden man.

— Mauritz, Mauritz, zijt gij het ? Goddank, dat gij eindelijk gekomen zijt, en dat ik nog lang genoeg geleefd heb, om u nog eenmaal te zien.

* *

Toen Mauritz omstreeks middernacht het kasteel verliet, lag Vera voor het eerst sedert hare ziekte in een gezonden, gerusten slaap ; de crisis was voorbij, zonder noodlottigen afloop en van nu af aan bestond er alle kans op behoud en een voorspoedig herstel.

Mabel geleidde Mauritz naar het traliehekken en bleef nu nog eenige minuten dralen voor zij afscheid nam ; het rijtuig wachtte buiten, maar hij scheen zich niet van de omgeving los te kunnen maken.

— Ge komt dus niet meer terug ? vroeg zij op droevigen toon ?

— Neen, tenzij mijne tegenwoordigheid dringend noodzakelijk mocht zijn.

— De arme Vera zal misschien nog wel naar u vragen.

— Dat geloof ik niet. Zij schijnt nu geheel helder van hoofd te zijn en het is niet waarschijnlijk dat ze weer invallen zal, daarvoor heeft zij een te gezond gestel en doktor Harcourt hoopt dat zij spoedig herstellen zal. Hij schijnt een geschikte jongeling te zijn.

— Ja, zegde Mabel, en plukte peinzend aan een rozenknop, die in haar ceintuur stak. Ja, hij is al dien tijd heel zorgvol geweest.

Mauritz verwonderde zich over den schuchteren toon, waarop de laatste woorden gesproken werden, maar hij dacht er niet lang over na ; de zieke boezemde hem meer belang in, dan de doktor ; hij voegde er bij :

— Ge zult me immers stellig schrijven, en laten weten hoe het met Vera verder gaat ?

— Ja zeker.

— Zoo mogelijk, eene week lang dagelijks. Ik weet wel dat ik u grootan last veroorzaak, voegde hij er verontschuldigend bij, maar ik zal rust noch duur hebben, voor zij geheel op den weg van beterschap is.

— Ik zie tegen geene moeite op, als ik Vera's geluk bevorderen kan, antwoordde Mabel nadrukkelijk.

Mauritz zuchtte. Voor zoover hij nu kon nagaan, hadden zoo min Vera als hijzelve veel kans nog eens gelukkig te worden.

Weldra reed het rijtuig weg en Mabel, die wist dat Vera rustig sliep, bleef nog een oogenblik buiten staan en luisterde naar het langzaam wegstervend geratel der wielen. Zij was in den laatsten tijd zoo weinig buitenshuis geweest, dat zij nu de koele nachtlucht met volle teugen inademde. Peinzend wandelde zij een eindje verder en bleef, in gedachten, daar voor een hoogen doornstruik, die een donkere schaduw op het groene grasperk wierp, staan.

Plotseling scheen er iets donkers en groots tusschen de bladeren te bewegen en nog vóór zij er zich rekenschap van kon even, wat dit zijn mocht, kwam eene donkere gedaante te voorschijn, in wien zij, een knappen man, met donkere ogen en vervallen gelaatstrekken herkende, hare hand greep en haar met geweld in de schaduw trok.

— Stil, zegde hij, toen zij luide om hulp wilde roepen. Ik heb geene slechte bedoelingen, en ge behoeft niet bang voor mij te zijn. Ik verlang niets anders dan dat gij de vragen, die ik u stellen zal, beantwoorden zult.

(Wordt voortgezet.